

## פרשת אמור

## מחודש

קדושת הכהן הוא בעצם ותפקידו הוא רק ליהרר שלא לאבדה

**וְקִדְּשֵׁתוּ בִּי אֶת לֶחֶם אֱלֹהֶיךָ הוּא מִקְרִיב קָדֹשׁ יְהִיָּה  
לָךְ בִּי קָדֹשׁ אֲנִי יְיָ מִקְדָּשְׁכֶּם:** (ויקרא כ"א, ח)

קדוש יהיה לך. פירוש, כדי שיהיה קדוש, יהיה לך הכהן, פירוש הגה הוא שכל שכופו על הדבר. ואומרו **בי קדוש**, פירוש לכד שקדמה לנו הידיעה כי הקדושה היא בחינה הנקנית בראון ובהשלמת החפץ והחשק בה, ולא בכפייה, ואין אומר הכתוב שכופו על הקדושה, לזה אמר **בי קדוש**, פירוש לא להמשיך לו הקדושה מחדש, שכבר הוא קדוש, אלא שלא לאבד קדושתו. ואומרו **אני ה' מקדשכם**, נותן טעם לחיוב ישראלי בדבר זה, כי באמצעות קדושת כהן, ה' כבוד הוא משרה שכינתו בתוכו ומקדש אותנו, ואם אין כהן אין עבודה ואין מקדש ואין שוכן:

חביבות ישראל

**(דבר אל אהרן ואל בניו ויגזרו מקדשי בני ישראל וגו'):**  
**אמר אליהם לדרייתכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל לִי וטמאתו עָלָיו ונכרתה הנפש ההוא מלפני אֲנִי יְיָ:** (כ"א, ג-ד)

**אמור אליהם.** בתורת כהנים אמרו, וזה לשונם: **'אליהם** אלו העומדים לפני הר סיני, ע"כ. הוקשה להם יתור אמור אליהם, אם על האמורים בסמוך שהם הכהנים, לא היה צריך לומר, שעליהם התחיל לדבר וזה גמר המורה שהתחיל לדבר בה, ואם על ישראל, הלא לא הזכירו בסמוך, לזה אמר על העומדים בהר סיני, כי שם נדווגה אומה לאלהיה, וכשידבר סתם הדבר מובן שעליהם הוא אומר, וכפי זה הרי עונש זה הוא גם לישראל: **ואם** תאמר אם כן למה בכל התורה מזכיר **בני ישראל** בכל פרט ופרט, ולא הספיק לומר **דבר אליהם**, כבר אמרו ז"ל

הד' בחינות נפש רוח נשמה וחי' הם דרגות שמשיגים ע"י יגיעה

**ובת בהן בי תהיה לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל: ובת בהן בי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבח אל בית אביה בנעוריה מלחם אביה תאכל וכל זר לא יאכל בו:** (כ"א, יג-יד)

עוד יש לך לדעת כי כבודו יתברך מלא כל עולם ועולם ועד מתחת עולם, דכתיב (דברים ל"ב כז) ומפתחת זרע עולם, ואורו יתברך מאיר בארבע עולמות, הוא בסוד ד' אותיות שם הוי"ה כבוד הוא, וי"ד בעולם האצילות, ה"א ראשונה בעולם הבריאה וכו' (וא"י בעולם היצירה, ה"א אחרונה בעולם העשיה). ואמרו ז"ל (מזכר ח"ג ריח): שחינוית המתנועע בבני אל חי הוא מאורו יתברך, דכתיב (דברים ל"ב כז) **פי חלק ה' עמו.** גם קראם ה' בניו (שם יד א, אבות פ"ג מ"ד):

ד' הבחינות באדם יסודם בד' העולמות

עוד אמרו ז"ל (מזכר ח"א פ) כי בחינות החיוני שבאדם יתייחס אליו ארבעה כיוונים, יש שיקרא נפש, ויש שיקרא רוח, ויש שיקרא

השגת בחינה קדושה באמצעות היגיעה ה"ה בקנייה, ואופן ההשגה

**עוד יש לך לדעת, כי להיות שיש אדם שזוכה לכל המדרגות** הקדושות, ויש שזוכה לשלש ויש לשתיים ויש לאחת, ומי שלא זכה אלא לנפש בעולם הזה ולא לרוח אין מעשיו מועילים כלום, כי אין כח בידו להשיבה למעלה, כי אין מחזיק בידו להטותה אלא באמצעות הרוח, אם יזכה לרוח באמצעות מעשיו הטובים יעלה הנפש למדרגת הרוח. ודע כי כאשר יעלה למדרגת הרוח הנה הוא קִנְיָה במעשיו ונקרא הוא בעלה, והוא סוד אומרו (משלי כג ב) אִם בָּעַל נֶפֶשׁ אָפָה, פִּירוּשׁ קִנְיָה והוא שלו, באמצעות היגיעה והמושג מהיגיעה נעשה הרוח בעל נפש, כי עולה היא עמו ואוים הם בהדרגה ומקום תחנונו תחנונה, מפתו תאכל ומכוסו תשתה ובחיקו תשכב, וכן הרוח בערך הנשמה והנשמה בערך נשמתה. וקניית מדרגת בחינת הקדושות הלא הוא באחד משתי סיבות, או מלד המזריע, כי האב יפעיל כח עליון בְּבֶן כְּמוֹ שֶׁפִּירְשֵׁתִי בַּפֶּרֶשׁת׃ ויחי (בראשית מט ג) בפסוק ראובן בכורי, או ללד התעלמות באמצעות עסק התורה, וכמו שכתב בזהר הקדוש (ח"ג א:) בַּפֶּרֶשׁת׃ שׁוֹר או כַּשׁ או עַז כי יוֹלֵד (ויקרא כב כז), כי האדם יכול להשיג מה כפי התעלמותו בתורה וכו', אפילו יהיה במדרגה שאין למטה ממנה, אם יטרח ישיג מדרגות עליונות כפי שיעור היגיעה, יעוין שם דבריו:

גדר פגם החטא תלוי באיזה בחינה פגם

**עוד יש לך לדעת כי המסובב מחטא האדם גם כן ישתנה** כפי מה שהיא בחינת האדם, כי אינו דומה פגם אשר יסובב לנפש כפגם הרוח ואשר הדרגות. כי פגם הנפש יסובב כליונו בסוד (ויקרא יח ד) הַנֶּפֶשׁ הַחַיִּיתָא הִיא תָּמוּת. ופגם הרוח אפילו לא יסובב אלא כתמים ונגעים יחשב פגם גדול, ולזה יורה ה' עליו וְהָרִיחַ תִּשָּׁבַח אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה (קהלת יב ז) ודרשו רבותינו ז"ל (שבת קכב:) תנה לו כמו שנתנה לך, שזולת זה נדבקים בה סריגי הטומאה ויסבִּיחַ לגיוני הסטרא אחרת וימנעו משוב אל מקומה הראשון. ופגם הנשמה הגם שלא יגיעה כשיעור הנזכר אלא יפחת אורה ממנה שהיה, תכסהו כלומה, כי הכל כפי המציין והמתבין. ופגם נשמה לנשמה הגם שלא יגיע (עליה) [עדה] מהפגם ולא הפחתה אורה, אלא שיסובב שתלא ממנו שלא כרונה, כמו שאמרו בחינוכים (ת"י ע', קהל). בסוד פסוק (משלי יב כא) לֹא יִאֲפָה לַצִּדִּיק כָּל אֲוֶן שֶׁמִּדְּבַר הַכְּתוּב בְּמִי שֵׁשׁ לוֹ נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה, וְכַשְׁבָּא אִדָּם לִידֵי חֲטָא מִסְתַּלְקַת הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁלֹּא יֵאוּנָה לָהּ אֲוֶן, וְסִילּוּקָהּ זֶה תִּקְפִּיד עָלָיו כְּפִי עֵרֶךְ מַעֲלָתָהּ, הֵא לְמָה הַדְּבַר דּוֹמֵה לְמֵאכָסָן מִלֵּךְ בְּצִיתוֹ וְחוּזֵר בּוֹ וּמִגְרָשׁוֹ:

ב' בחינות התחנות אינם יכולים להנות מהקדושה

**ואחרי הודיע ה' אותנו כל האמור, נוכל לומר כי הן הנה** הדברים האמורים בכתובים. והתחיל לומר **ובל זר לא יאכל קודש** מדבר בשני עניני קודש, בקודש הקרבתות, ובקודש הנעלם שהוא שפע הרוחני מזון לבני אלהים. ואמר **תושב בהן ושכיר** לרמוז אל הרוח ואל הנפש, כי הרוח הוא **תושב בהן** פירוש כי בו מושב הנשמה הנקראת **בהן**, שהיא מדרגה העליונה, **ושכיר** גם כן הוא הנפש כי הוא הפועל כל מלאכות האדם, שני בחינות

נשמה, ויש שיקרא חיה בסוד (ויקרא א ט) כִּי רֹחַ הַחַיָּה צָאוּפִים – ותקרא נשמה לנשמה. ואמרו אנשי אמת כי בחינה הבאה מאור עולם העשיה ללד היותו מועט ואין בו אלא כל שהוא מהחיות המנענע, והוא הוא שמרגיש במורגשות עולם הזה, ועשה ה' ככה לסיבת העולם להיותו גם, וזו תקרא נפש, והבא מאור עולם היצירה ללד היותו עליון מעולם העשיה הארתה גדולה ותקרא רוח, והבאה מאור עולם הבריאה תקרא נשמה ללד הדרגתה, והבאה מאור עולם האצילות תקרא נשמה לנשמה:

**והנה האדון ה' כבאות עשה התקשרות כל העולמות רוחני** וגשמי באדם ישר, קָשָׁר כל הגשמיים וכל הרוחניים יחד, הגשמיים בנה ארבעה יסודות וְשָׁם לוֹ חֵק הַרוּחָנוּת מִכָּל הָעוֹלָמוֹת. ויש לך לדעת כי הגשמיים יתנגד לחיבור הרוחני יותר מהתנגדות אש ומים, לזה נתחכם ה' ברוך הוא וברא באדם מכון הראשון שהוא הנפש שאין בה אלא חלק מועט מהרוחניות, והשורה בתוכה בחינה עליונה ממנה שהיא בחינת הרוח, ונמצאת הנפש ממולעת בין הגוף ובין הרוח, כי אין הרוח עומד בגשם בלא אמצעים הנפש, וכמו כן הרוח ממליע בין הנפש והנשמה, כי הנפש בערך הנשמה שאורה רב כגוף לערך הרוח, וכן נשמה ממלעת בין הרוח ובין נשמה לנשמה. נמצאת אומר כי הנפש יכולה עמוד לבדה, והרוח בב', והנשמה בג', ונשמה לנשמה בד':

באמצעות התורה אפשר להשיג ולעלות מדרגות

**עוד אמרו יודעי דעת קדוש (זהר ח"ב כד:) כי התעלמות** השלמים באמצעות לקח טוב אשר נתן לנו הבורא, הוא לעלות מדרגה התחתונה למדרגה שלמעלה ממנה, על זה הדרך נפש יעלה למדרגת רוח, ורוח למדרגת נשמה, ונשמה למדרגת נשמה לנשמה, וזו היא תכלית סיבת בריאת האדם, תן לחכם ויחכם. עוד אמרו ז"ל כי ההשגה בהעלאת זו תסובב שישלח אדם ידו ויהנה כאדם העושה בשלו, והוא סוד (תהלים קכח ב) יָגִיעַ פִּיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֶךְ וְטוֹב לָךְ, פִּירוּשׁ האושר שלך והטוב שלך, והוא מאמר חז"ל שהנפש קודם ביאתה לעולם הזה אוכלת כבת בוגרת, ובחזרתה כבת נשואה:

כל הנבראים הרוחניים והגשמיים יונקים משפע הקדוש מעולם האצילות

**עוד יש לך לדעת כי כל אשר יצר וברא ועשה ה', הכל** עומד למזון ולמחיה מעולם העליון שאליו יקרא עולם האצילות, והוא אור היו"ד שבשמו יתברך, והמזון הוא יקרא קודש, והוא מקור החיות והאושר והטוב, והגם כי כל הנבראים יורד להם החיות, כי זולת החיות אין נברא והוא סוד אומרו (נחמיה ט ו) וְאִתָּה מִחְיָה אֵת פֶּגֶם, עִם כָּל זֶה יִשְׁתַּנָּה הַשִּׁפְעָה בְּהִתְרַחֲקוֹתָ כֹּאשֶׁר יִשְׁתַּנָּה הַלּוֹמַחַ מִן הָאֶרֶץ כְּשֶׁמִּתְרַחֵק מֵהִינִיָּקָה, וְעָשָׂה ה' כִּכֵּה לַחַת לְכָל אֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ וְכִפִּי אֲשֶׁר יִשִּׁי בְּטִהְרָתוֹ, גַּם לְאֶרֶץ הַגִּשְׁמִית יִתֵּן לָהּ ה' מִיֵּם וְזֶה שִׁפְעָה וְחִיּוּתָהּ וְהוֹלִידָהּ וְהִצְמִיחָהּ. וְעַל דֶּרֶךְ זֶה גַּם כֵּן הוּא שִׁפְעָה הַחַיּוּנוּת שֶׁל הַנִּפְשוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת וְנִשְׁמוֹת לְנִשְׁמוֹת כְּפִי בְּחִינּוֹתֶיהָ, כִּי לֹא כָל הַנִּפְשוֹת בְּהִדְרָגָה אֶחָת, וְלֹא כָל וְכו', וְאִין לָךְ נִבְרָא בֵּין בְּגִשְׁמִיִּים בֵּין בְּרוּחָנִיִּים בֵּין בְּמַלְאָכִים הַעֲלִיּוֹנִים בֵּין בְּנִפְשוֹת רוּחוֹת נִשְׁמוֹת נִשְׁמוֹת לְנִשְׁמוֹת שְׂאִינִם כְּרִיכִין לְשִׁפְעָה הַקְּדוּשָׁה, אֲלֵא כָל אֶחָד כְּפִי שׁוֹרְשׁוֹ הַקְּדוּשָׁה:

פניני וחידישי אור החיים הק'

אסור לרחם על הרשעים

**וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל מִשְׁכַּח וְשָׁם אָמַר שְׁלֹמִית בַּת דָּבָר לְמִשְׁכַּח**  
**דָּן: (כז, יא).** ושם אמו. צריך לדעת למה לא הזכיר שמה בתחלה  
 כשהזכירו, עד הבאתו אל משה. ויש לומר בשני דרכים, האחד  
 לשבח, על זה הדרך: ויביאו אותו אל משה ושם אמו וגו', פירוש  
 גם היא מכלל המביאים. והאחד לגנאי: ויביאו אותו אל משה,  
 ועל ידי הבאה זו נתחייבה, שהכתוב יפרסם אותה שאמו היא  
 שלומית, וממוצא דבר אתה יודע כי נכמרו רחמיה על בנה,  
 וכתב (משלי יב י) ורחמי רשעים אכזרי, לזה גילה אותה הכתוב כי  
 זאת האשה וזה בנה. גם הזכיר שבטה, להטעם עצמו שכתבתיו,  
 כי מן הסתם השבט ירחם ויעמוד לעזר הקרובים, ולזה אמרו  
 במדרש (ויק"ר לז ה) 'גנאי לו גנאי לשבטו' וכו':

קנאת כבוד ה' חשוב כקיום כל התורה

**וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה: (כז, כג).** קשה  
 מזה מקום ובני ישראל עשו וגו' אחר שאמר ויוציאו את המקל  
 וגו' וירגמו אותו אבן, הריני רואה שעשו את אשר צוה ה' ... : או  
 ירצה שעל ידי מעשה זה שקנאו קנאת כבודו יתברך, העלה  
 עליהם הכתוב גם כן כאלו עשו כל התורה, והוא אומרו כאשר  
 צוה ה' את משה בדרך כלל:

שבח ישראל שהיו זריזים למצוות

או יאמר על זה הדרך, לצד שבמצות ה' למשה אמר (פס' יז)  
 הוצא את המקל שחוזר אל משה כי הוא יוציא אותו, והרגימה  
 תהיה על ידי ישראל דכתיב ורגמו אותו כל העדה, וכאן אמר  
 ויוציאו [את] המקל שחוזר אל ישראל המוזכרים בסמוך, ובא  
 הכתוב לשבח לישראל ואמר ובני ישראל עשו כאשר צוה ה'  
 למשה, פירוש לעשות הוא, קדמו הם בדברו אליהם ועשו אותו  
 קודם שיעשהו משה, לצד הזריזות והמהירות לקיים מצות ה' וכו':

**אביה תאכל, מה שאין כן נשמה שהשיגה עשות תורה ומצות**  
**שאוכלת יגיעה כאלה האוכל משלו:**

ואומרו וכל זר לא יאכל קודש נתן טעם למה אין ה'  
 מרחם גם לנשמה להאכילה קודש בתורת חן וחסד, לזה אמר  
 הטעם הוא וכל זר וגו', ולזה נשמה שנדבק בה בחינת הרע  
 הנקרא זר לא תאכל, לכל יאכל הזר ההוא הנדבק בה:

השבת א"א לדחות - אבל מועדים עפ"י ישראל

**דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי: שְׁשַׁת יָמִים**  
**תַּעֲשֶׂה מִלְאָכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שְׁבַתוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ וְגו': אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם**  
**בְּמוֹעֲדָם: בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וְגו': (כג, ד-ה)**

לומר שכלל זה גם כן קדושת יום השבת, אם יסכימו לדחותו  
 מיומו ליום אחר יתקדש על פיהם, לזה חזר ופירש אלה הם  
 מועדי ששת ימים וגו', פירוש אלה שהם שבתות הם מועדי,  
 מועדים שקבע הבורא, ואינם בגדר השתנות. וחזר לומר אלה  
 מועדי ה' מקראי קודש אשר הרקיתי אתכם שתקראו אותם  
 אחס, בחודש הראשון וגו', פסח שבועות ראש השנה יום  
 כיפור סוכות, אלו אין קדושתם אלא על פי ישראל:

אלו הודיע הכתוב שאינם ראויים לאכול מהמזון הנקרא קודש,  
 לכל היותו מדרגה גדולה, ולא ולמד מה שכתב הרשב"י (זוהר ח"ב  
 קכא; רע"מ ח"ג רנה). בהפרש שבין קודש לקודש:

ואמר ובהן בי יקנה נפש וגו', פירוש בהן היא נשמה  
 העליונה תקרא כהן, והזכירה בלשון זכר, לומר כי כיון שהגיעה  
 לגדר זה תקרא במדרגת זכר, בי יקנה נפש כי באמצעות כשרון  
 מעשיה קנתה גם הנפש והעלטה אותה למדרגתה ותקרא בעל  
 נפש. הוא יאכל בו פירוש כי יזכה ליהנות גם הנפש מקודש מה  
 שלא היה זה קודם עלייתה, ואמר הנפש ומכל שכן הרוח שהוא  
 עליון מנפש. ואומרו ויליד ביתו יכיון אל נפשות הקדושה אשר  
 נפלו מזמן קדמון והם מתזכרים באמצעות כשרון מעשה  
 הדיקים, שהמעשה הטוב הוא כאלו השואבת להוליא נילוצ  
 הטוב, ויתחסו בשם ילידי הנשמה המזכרתם, ואמר הכתוב שגם  
 הם יעלו עמה ליהנות מקודש:

ואומרו ובת בהן, מדבר הכתוב בנשמה שנפגמה ונטמאה  
 במעשיה, שתפסיד הנאת הקודש, והוא אומרו ובת בהן שהיא  
 הנשמה, בי תהיה לאיש זר שהוא ס"מ שחמדה מטעמותיו  
 ותזנה אחריו, היא בתרומת הקדשים לא תאכל, דקדק לומר  
 בתרומת, לומר שאפילו תרומת הקדשים לא תאכל תרי ממאה,  
 ואין צריך לומר הקודש עצמו. ודקדק לומר היא, לשלול אחרת  
 הבא משפטה בסמוך דכתיב ובת, וזה הוא עינוי הנפש, כשיחסר  
 מזונה היא נשפלת ונחשך אורה וירד הדירה רחמנא לילנן:

ואומרו ובת בהן בי תהיה אלמנה וגו'. מדבר הכתוב  
 בזחינת נשמה לנשמה, שאין מגיעה דביקות הרע כל עיקר, אלא  
 שהיא בורחת והולכת לה כמו שאמרנו, והוא מה שנתן טעם בזה  
 כהן תלפא, לומר כי בחינה זו מעולה ביותר, ולזה אין זר אתה  
 כמו שאמרנו שעליה נאמר לא יאונה ללדיק וגו'. וקורותיה הם  
 שתהיה אלמנה וגרושה, אמר אלמנה, כאשה שאין לה בעל  
 הזן ומפרנסה כמו כן בעלה לא זן ולא מפרנסה במצוות  
 ובמעשים טובים. וגרושה, כי לכל שפוט ידו האדם לעבור פי  
 ה' גרשה ממנו כמו שכתבנו, וזרע אין לה, שלא עשה פירות  
 בעולם הזה. אף על פי כן ושבח אל בית אביה וחזרתה היא  
 לאכול משלחן אביה כימי נעוריה שהיתה אוכלת בבוסה, מלחם

מועדי ה' וגו'. גזירת הדיבור. רבותינו ז"ל אמרו (ת"כ) כי  
 הוא אשר תקראו אותם, פירוש כי מועדי ה' הם בזמן שיקראו  
 אותם ישראל. ואריך לדעת למה חזר לומר אלה הם מועדי. עוד  
 צריך לדעת למה חזר לזכות על השבת. ועוד רואה אני, שחזר  
 לומר פעם שני אחר מצוות השבת אלה מועדי ה':

ונראה כי שיעור הכתובים הוא, שמתחלה כוה ה' כי עיקר  
 המועדות תלוי בזמנים אשר יקראו אותם, וחש הכתוב שיטעו

## ספירת העומר - הכנה לקבלת התורה

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהייתה: (ויקרא כג, טו)

בו ביום באו, וכן הוצא בדבריהם ז"ל (שבת פז: וקס"י ע"ג) שציוס שנסעו בו באו:

**והצצתי** בענין וארצה עולם חשקו יתבדך בישראל שניכרת מתוך מעשיו, בהעיר למה הטריחם ה' בדרך עד החדש השלישי, ואם לסיבה שכתבנו, עדיין תקשה שהיה לו לקפוץ הארץ ולהגיע למדבר סיני בו ביום, ושם יתעכבו עד ספור שבעה שבועות ויהיה זמן הכושר כנוצר. אכן זה יגיד עולם חשק נתינת התורה לישראל, כי לגודל חשקו ברוך הוא בהם לא ראה להביאם ולהתעכב זמן ארוך בלא חתונה בבית חתנות, ולזה היה ממעיט הימים בריחוק מקום, ותקח כל שיעורן של דברים מחשוק וחשוקתו, כי לא יטעור בעכבתו מצוא אליה כל זמן שלא הגיעו עת דודים ועדיין לא עלתה כלה לחופתה, אשר לא כן צעת כלה בחופתה לא יעזר כח לעכב ביאתו אליה. ע"כ:] והוא מאמר הכתוב כאן **וספרתם לכם**, פירוש סיבת ספירה זו היא לסיבתכם – לטהרתכם, שזולת זה תיכף היה ה' נתון להם התורה:

ולדרך זה ידויק על נכון טעם **ממחרת השבת** ולא מיום השבת עצמו, כי כן משפט הספירה שהיו כל הימים שלימים, ולכל שיום ט"ו בניסן שהוא יום השבת האמור כאן, מקצת היום היו עדיין בארץ מנרים, לזה יא' ה' לספור ממחרת. והגם כי זה היה בפסח מנרים, כמשפט הזה יעשה באתו פרק עצמו מדי שנה בשנה, כי כמו כן יעשה בסוד ה' כידוע ליודעי חן:

**ובפני הפשט**, לזכרון העובר ביום השבת לזכרון פי ששת ימים וגו' (שמות כ יא) והמשכיל יצין. ועיין מה שפרשתי בפרשת בראשית בפסוק (ב ג) ויכל אלהים ביום השביעי: (ראה ההמשך בדרך רמז – בפנינים ובמסגרת).

**וספרתם לכם וגו'.** אומרו לכם, לכל שיליו ה' לספור שבע שבתות, ואמרו ז"ל (זוהר ח"ג יז.) כי לכל שהיו בטומאת מנרים ורעה ה' להזדווג לאומה זו, דן זה כמשפט נדה שדינה לספור שבעה נקיים, וזה שספרו שבעה שבועות ואז יהיו מוכשרים להכניסם כלה לחופה. והגם כי שם שבעה ימים וכאן שבעה שבועות, לכל הפלגת הטומאה, וגם היותם בכללות ישראל, ולכן שיער התמים דעים כי כן משפטם ושבעה שבועות:

**ועיין מה שפרשתי** (בפרשת יתרו) בפסוק **בהרש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני**: (שמות יט א). וזה לשונו שם: הגה למה שקדם מעולם חיבתו יתבדך בישראל, וגודל חשקו לתת להם ארוסתם זאת התורה, תקשה למה נתעכב ה' מתת התורה עד חודש השלישי, כי מן סימני האהבה היא שלא יתעכב חושק מצא לחשוקתו. ואם לכל הדרך, הלך מצינו (סנהדרין נה.) שאפילו לאליעזר עבד אברהם קפצה לו הארץ בלכתו לקחת אשה ליצחק, ומכל שכן וקל וחומר לחתונה נשיאת ראש, כי תקפוץ הארץ וגם השמים אם יטרכו לה. אשר על כן בא הקדוש ברוך הוא ונתן אמתלא לדבר, כי לא מיעוט החשק הוא הסובב אלל לכל הכשרת החתן, כי לא היו ישראל ראויים לכל שהיו בארץ הטומאה והיו לנדה ביניהם, והורכו לספור ספירת טהרתם שבע שבועות, בדרך שבעה נקיים אשר לוה ה' לזה (זוהר ח"ג יז.). והוא אומרו **לצאת בני ישראל**, פירוש לסיבת יציאתם מארץ מצרים, הוא הסובב עכבת הדבר עד **החודש השלישי**, והראיה כי כשקרב ימי הכשרתם, בו ביום נסעו בו ביום באו. והוא אומרו **ביום הזה** פירוש שנסעו,

**צו את בני ישראל ויקחו אליהם שמן זית פתית למאור להעלות נר תמיד: מחוץ לפרכת העדת וגו'.** (כה, ג-ג)

**שבתות** (לעיל כ טו), גם מצות השבת. נמצאת אומר שכלל כל מצות השביעיות יחד, לומר כי סודם ועיקרם אחד:

השכינה מאירה לעולם ואינה צריכה אור להאיר לה

**עוד אפשר**, שנתכוין בסמיכות פרשת מנורה לפרשת סוכה, על דרך מה שאמרו ז"ל (תו"כ) בפסוק **מחוץ לפרוכת העדות**, וזה לשונם: יכי לאורה היה צריך והלא כל הארבעים שנה שהיו במדבר לא הלכו אלל לאורו, ופירשו התוספות (שבת כג: ד"ה ובי לאורה) שלא היו הולכים לאור החמה אלל לאור השכינה, שהיו רואים מה שבתוך התפוח וכו', אלל עדות לבאי עולם וכו', ע"כ. והוא מה שנתחכם ה' בסמיכות זה של מצות המנורה למצות סוכה – פי בפסוק וגו' (לעיל כג מג), לומר כי ישראל, לכל ענני כבוד לא היה להם אור השמש, והליכתם היתה לאורו יתבדך, אם כן מצות מנורה אינה אלל לפרוכת העדות, עדות לבאי עולם וכו':

כל המצוות שיש בהם שביעיות יש להם קשר

**צו את בני ישראל וגו'.** צריך לדעת מה ענין מצות שמן והדלקתו במקום זה. גם מצות מערכת השלחן מה ענינו לכאן. ומה גם שכבר נאמרו הדברים ככתבן במקומן במצות המשכן ומצותיו. וקס"י ז"ל פירש מה שפירש, ואין בדבריו דבר מספיק, ורמז"ן ז"ל כתב שכלה השמן וכו', ואין ראיה לדבריו:

**ואולי** כי לכל שנה מצות שבעיות, פסח שבעה ימים, חג הסוכות שבעה ימים, שמחת המינים שבעה ימים, גם ראש השנה ויום הכיפורים ישנם בבחינת השבע להיותם בחודש השביעי, לזה סמך לזה גם כן מצות המנורה שהיא בבחינת שבע נרות. גם השלחן ישנו בסוד שבע דכתיב (פסוק ו) **שם המערכת וגו'**, והשלחן הסדורות עליו שהוא סוד המתקבץ בו שש מעלות והיא משלמת שבע. ותמצא שנה גם כן בפרשה זו מצות העומר שהוא שבע